

○ วัดพระธรรมกายทำไมสร้างใหญ่โต
น่าจะนำเงินไปสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล
หรือสงเคราะห์โลก ช่วยเหลือคนยากจนบ้าง

ที่นี้ พอสร้างใหญ่ก็มีคำถามอีกแล้ว ทำไมไม่ช่วยคนยาก
คนจนบ้าง ก็ถามว่า เราจะช่วยแบบยั่งยืน หรือว่าช่วยแบบชั่วคราว
มันต้องดูตรงนี้ด้วย

จริง ๆ แล้วการสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ครูไม่ใหญ่ได้ชวน
คนไปช่วยสงเคราะห์เวลาที่เห็นเขาตกทุกข์ได้ยากก็ดี หรือประสบ
เหตุเภทภัยต่าง ๆ น้ำท่วม ไฟไหม้ที่เกิดขึ้นทุกแห่งหนก็ทำมาอย่าง
ต่อเนื่องนะ แต่เขาไม่เห็นเท่านั้นเอง เพราะไม่ได้เอามาให้เขาเห็น

เมื่อก่อนไม่เข้าใจนะ ไปต่างจังหวัดเห็นป้าย เอ๊ะ! ทำบุญ
๑,๐๐๐ บาท ทำไมต้องขึ้นป้าย โดยผู้ทรงเกียรติท่านนั้น ท่านนี้
ต้องขนาดนี้เลยหรือ หรือไปช่วยทีเดียว คุยหลายที ไปแจกเสื้อผ้า
แจกอาหาร แจกทีเดียว แล้วก็ย้ายทีไปทีโน่น ที่นี้ ตอนหลังเพิ่ง
เข้าใจว่า มือหนึ่งถือขวาน อีกมือหนึ่งต้องตีฆ้องร้องป่าว ไม่อย่าง
นั้นเขาไม่รู้เราทำงาน อ้อ ชาวโลกเขาชอบแบบนี้กันนะ ตอนนี้มี
จานดาวธรรมแล้ว ๑ บาท ก็ต้องประกาศ ตอนนี้อย่างนั้น อย่างนี้
ต้องเก็บให้หมดเลย

เพราะฉะนั้น สงเคราะห์โลกที่จริงก็ทำมาตลอด แต่การ
สงเคราะห์อย่างนั้นก็ช่วยเขาได้แค่ชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น
ไม่ได้ช่วยเขาอย่างยั่งยืน สุดท้ายเขาก็ตกทุกข์ได้ยากเหมือนเดิม
ไม่ได้แปลว่า ช่วยให้เขาหายจน เขาก็ยังจนเหมือนเดิม ได้แค่
อาหารไปมื้อ ๆ มีเสื้อผ้าใช้เป็นครั้ง ๆ ก็แค่นั้น

แต่ตรงนี้สิ ที่ขาดแคลน ไม่ค่อยจะมีคนช่วย คือ การขยาย
ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้องขยายความรู้นี้ออกไป
การที่ชักชวนสร้างสมาธิธรรมกายสากลหลังนี้มาก็เพื่อจะขยาย
ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เหมือนสร้างทั้งโรงเรียนและ
โรงพยาบาลในที่เดียวกัน

ทางโลก เขาสร้างโรงเรียนเพื่อขจัดความไม่รู้ในทางโลก โดย
ให้วิทยาทาน แต่สร้างวัดวาอารามก็คือสร้างโรงเรียนสอนศีลธรรม
ขจัดความไม่รู้ของชีวิต เรียกว่า การให้ธรรมทาน

ทางโลก เขามีโรงพยาบาล ไว้รักษาอาการเจ็บไข้ได้ป่วย
ทางกาย

ทางธรรม สร้างวัด ไว้รักษาโรคทางใจ ที่เกิดจากกิเลสอาสวะ
โลภะ โทสะ โมหะ

โรคที่เกิดจากเชื้อโรค หรือโรคอย่างอื่น ไม่ทำให้โลก
ใบนี้พินาศได้

แต่โรคที่เกิดจากโลภะ โทสะ โมหะ ทำโลกนี้พังได้

เดี๋ยวนี้เขารบกันสะบันงันแหลก ทรัพยากรมีอย่างจำกัด
ทุกคนอยากครอบครองหมด อยากเป็นหนึ่งเดียว เจ้าของที่มีอยู่
ก็หวงแหน ก็ต้องป้องกัน ต้องต่อสู้กัน แข่งแย่งกัน

วัดรักษาโลกใบนี้ ด้วยการรักษาโรคที่เกิดจากโลภะ โทสะ
โมหะของมวลมนุษยชาติ เพราะฉะนั้นวัดจึงเป็นทั้งโรงเรียน
โรงพยาบาลเช่นเดียวกัน มันต่างกันตรงไหนแค่นั้น แต่ตรงนี้ไม่เอา
ไปพูดไปคุยกัน ที่สร้างวัดก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้

พระกับโยมต้องเกื้อกูลกัน พระต้องทำหน้าที่สอนศีลธรรม
ต่อชาวโลก ซึ่งชาวโลกไม่ถนัด ไม่มีเวลาและอารมณ์ รวมทั้งข้อมูล
หรือความรู้ก็ไม่ค่อยมี เพราะลำพังแค่ทำมาหากินอย่างเดียวก็หมด
เวลาแล้ว ถ้าครองเรือนก็ต้องคอยแก้ปัญหาครอบครัวอีกสารพัด

พระบวชมาแล้ว ปลอดภัยกังวลเรื่องการทำมาหากิน
ไม่ต้องครองเรือน เราเอาเวลานั้นมาศึกษาคำสอนของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ศึกษาแล้ว เราก็มาฝึกฝน มาปฏิบัติจนกระทั่งมี
ประสบการณ์ภายใน ที่เรียกว่า ปฏิเวธ แล้วก็นำมาสั่งสอนอบรม
ต่างต้องเกื้อกูลกันระหว่างพระกับโยม ถ้าขัดกันก็บรลัย เพราะ
ฉะนั้นเราต้องรักกันนะ ทำความเข้าใจใหม่

ดังนั้น การที่สร้างใหญ่ ๆ ก็เพื่อส่วนรวม เพราะสร้างเสร็จ
แล้ว ครูไม่ใหญ่ก็เอาไปขายไม่ได้ แม้ขายก็ไม่มีใครซื้อ มันเป็น
สาธารณประโยชน์

แค่คิดโปรเจกต์ที่จะทำงานสาธารณประโยชน์ก็ยากแล้ว
กะโหลกบานสติเฟื่อง กลางคืนเป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ ไปชวน
คนให้มาสร้างความดี ให้เขาเอาชนะความตระหนี่ในใจ เพราะเขา
หวงแหนทรัพย์สินนะ กว่าที่จะชวนมาได้แต่ละคน ไม่ใช่่ง่าย เพื่อให้เขา
ได้มาช่วยกันสร้าง บอกอานิสงส์ บอกประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับ
ตัวเขา และส่วนรวมจะเป็นอย่างไรทั้งชาตินี้ชาติหน้า เผื่อเพียร
บอกเขาไป

ชวนเขามาช่วยกันสร้างว่ายาก ยังต้องตามดูแลรักษาอีก
เพราะโยมมาช่วยสร้างเสร็จ มาใช้เสร็จก็กลับบ้าน แต่พระต้องมา
นั่งดูแลรักษาทุกวัน นาน ๆ โยมก็เอาปัจจัยให้สักทีหนึ่ง มันเป็น
อย่างนี้นะ

เพราะฉะนั้น ต้องทำความเข้าใจ พอเราทำความเข้าใจ
แล้ว ความรู้สึกที่ไม่ค่อยดีก็จะหมดไป เหมือนเวลาเราดูดวงอาทิตย์
มีแว่นกันแดด ดูแล้วสดใส สบายตา เหมือนดูดวงตะวันแก้ว
ไม่เคืองตา อย่างนี้ไง เราจะได้ปิติใจ ปลื้มใจ

